

JAG SKÄMS INTE!

”Alltså, jag fattar inte varför vi ska vara här.” Simon släpper ut en lång suck.

”Nej det är ju inte som att någon bryr sig om allt det här”. Hilma gör en svepande rörelse med handen mot kyrkans dörrar för att visa vad hon menar.

Deras lärare Petra ställer sig på trappan framför kyrkdörren medan klassen med spridda suckar står nedanför.

”Kristendomen är en av våra fem världsreligioner, den religionen i världen med flest anhängare. Idag kommer vi besöka en kyrka och träffa en präst som kommer berätta lite om kristendomen och visa kyrkan. Jag vill påminna er om det vi pratade om på förra lektionen att kyrkan är de kristnas heliga byggnad och uppmana er att visa respekt och hänsyn.” Petra öppnar dörren och välkomnar klassen in i kyrkan.

Anna ser till att hamna långt bak i raden av elever som går in genom kyrkportarna. Hon har fasat för den här dagen sen de fick reda på att de skulle hit. Det är inte det att Anna inte tycker det är intressant att gå på studiebesök i kyrkan. Okej det kanske inte lockar jättemycket med tanke på att hon kan det mesta redan. Hon har varit här fler gånger än hon kan räkna och hon trivs. Men att vara här med hela klassen är det som skrämmer. Hon vet att det är flera i klassen som tycker det är fånigt att tro på Gud och med tanke på att hon känner prästen är hon rädd för att de andra ska tycka hon är fånig.

Kyrkoherde Josef välkomnar dem och börjar

berätta om kyrkans olika delar. Han visar altaret och altarringen, visar dopfunten och berättar om dopet. När han plockar fram den gamla bibeln och berättar att den är från 1800-talet utbrister Simon med ett håfullt skrott: ”Har ni inget nyare.”

Anna önskar hon kunde sjunka genom golvet men nöjer sig med att distinkt titta ner i golvet. Varför var Josef tvungen att ta fram den gamla bibeln? Men Josef bara ler och svarar:

”Absolut, det finns nyare översättningar av Bibeln och vi brukar inte läsa

ur den här på gudstjänsterna eftersom den använder ett gammaldags språk som kan vara svårt att förstå. Men jag ville visa er den för att understryka att kristendomen har haft samma heliga skrift i ca 2000 år även om det gjorts nya översättningar upprepade gånger sen dess. Numera finns det även biblar i serieformat, men budskapet är detsamma. I kristendomen tror vi att Bibeln är guds ord till oss människor.”

Josef fortsätter rundvandringen i kyrkan och Anna inser att det inte är så farligt trots allt. Det finns till och med saker som hon inte visste som Josef berättar och när de ska gå har hon inte längre blicken fäst i golvet stenplattor. Men då händer det som inte får hända. Petra tackar Josef för besöket och han ler och säger med blicken rakt på Anna:

”Tack för att ni kom och det är bara att höra av er om det dyker upp fler frågor. Fast ni har ju Anna i klassen också och jag slår vad om att hon kan svara på det mesta.”

Annas kinder blir blodröda och hon snarare känner än ser hur hela klassens uppmärksamhet vänds mot henne. Hennes fötter är fastfrusna och hon väntar på att kommentarerna ska börja hagla. Det dröjer inte länge:

”Så du är kristen?”, Hilmas ord dryper av dolt förakt.

”Så orättvist, då kan du redan allt det här som vi måste lära oss.” Simon får det att låta som att Anna fuskat.

Petra ber klassen vara tyst och med ett ansträngt leende tackar hon än en gång Josef som står kvar när klassen rör sig ut ur kyrkan.

Ingen säger något mer och promenaden tillbaka till skolan är ovanligt tyst. Först en timme senare när de ätit lunch och Anna är ute på skolgården kommer Hilma, Simon och ytterligare några till klasskompisar fram till henne.

”Så du tror på allt det där som den där prästen pratade om?” Föraktet i Hilmas ord är inte dolt den här gången.

”Tror du på riktigt att någon kan uppstå från det döda? Jag menar, tror du på jultomten också och att alla grodor är förtrollade prinsar?” Simon skrattar åt sina egna ord.

Anna vet inte vad hon ska göra och tänker att de kanske slutar om hon bara håller tyst.

Fler klasskompisar har samlats och Anna blundar och ber tyst. Snälla Gud, hjälp mig!

Plötsligt är det någon som lägger en arm runt Anna. Hon tittar upp och ser Zara.

”Lägg av Simon. Bara för att du måste plugga till religionsprovet behöver du inte hacka på någon annan. Och du Hilma bara så du vet så är det fler i världen som tror att det finns en Gud än som tror att det inte finns någon Gud.”

Både Hilma och Simon backar ett steg men de ger sig inte riktigt.

”Varför försvarar du Anna, du är väl inte kristen?”

”Nej, jag är inte kristen men jag tror att det finns en Gud och jag är stolt över min tro. Jag och Anna kanske har olika tro men dina kommentarer hackar inte bara på kristna. Att inte tro på mirakel går emot även min tro och hur som helst är jag emot mobbning. Så gå och gör något vettigt av din tid, kanske plugga lite religion, istället för att kränka andra.”

Simon öppnar munnen för att svara något men då kommer en lärare och undrar vad som pågår. Zara ler bara mot läraren:

”Inget. Vi diskuterade bara vårt senaste studiebesök och Simon här insåg att han behöver plugga lite mer inför provet.”

Läraren ser inte helt övertygad ut men Anna som fått tillbaka lite av sin styrka nickar instämmande

och både Hilma och Simon inser att det är försent och nickar de också.

”Fast jag behöver inte plugga,” muttrar Simon och vänder sig om för att gå därifrån.

När klungan skingrats och det bara är Anna och Zara kvar vänder sig Anna till Zara.

”Tack!”

”Det är lugnt. Och bara så du vet borde du inte skämmas för det du tror på. De som väljer att hacka på dig för att du tror på något större är bara avundsjuka att de inte har samma övertygelse och tillhörighet och för att de behöver plugga mer till religionsproven.”

Det sista får Anna att skratta.

Söndagen därpå är Anna i kyrkan som vanligt. Hon lyssnar på när Josef läser från Romarbrevets första kapitel och hör honom läsa ”Jag skäms inte för evangeliet: Det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror ...” (Rom 1:16). Var det inte precis det Zara sa tänker hon. Vi ska inte skämmas för det vi tror på och jag tror på Bibeln.

Efteråt kommer Josef fram till Anna.

”Hej Anna, jag tänkte be om ursäkt för det jag sa i veckan när du var här med din klass. Jag hade glömt hur det var att gå i skolan.”

”Det är lugnt. Det kanske inte var helt optimalt men en av mina klasskompisar fick mig att inse att jag inte ska skämmas för det som jag tror på, precis som du läste att Paulus inte skämdes för evangeliet.”

Josef nickar och ler instämmande. ”Det var en smart klasskompis du har. Jag är ledsen att ni ska uppleva detta i skolan, men Jesus sa att alla som vill följa honom måste ta upp sitt kors. Han visste att alla hans barn skulle få uppleva någon form av förföljelse. Men han lovade också att alltid vara med. Den Helige Ande som bor i dig, är med dig i alla situationer. Han vill stärka din tro och hjälpa dig att modigt stå upp för evangeliet. Dina klasskompisar kommer få se Jesus genom dig och även om de inte säger det, så kommer de se upp till dig för att du modigt står upp för det du tror på.”

ESTER BIRGERSSON

Illustration: Ingrid Birgersson